

opusdei.org

”Opus Deis våpen er bønne!”

I anledning 110-årsdagen for den hellige Josemarías fødsel, som var 9. januar, bringer vi en historie om grunnleggeren av Opus Dei, fortalt av Joseph, som kjente ham godt.

07.02.2012

Etter å ha blitt kjent med Opus Dei mens jeg studerte i Roma, bestemte jeg meg en dag for å engasjere meg i Verket, uten, oppriktig talt, å egentlig vite hvor Gud ville lede meg, men jeg satte min lit til Ham.

Da jeg flere år senere holdt på å avslutte min avhandling i matematikk ble jeg spurt, like før eksamen, på den hellige Josemarías vegne, om jeg kunne tenke meg å fortsette mine studier i Frankrike. Det dreide seg om å gi et bidrag til det apostoliske arbeidet i et nytt land: i ditt nye hjemland, hvil du vil det, sa de til meg. Naturligvis svarte jeg ja. Jeg kunne ikke et eneste ord fransk, men i den alderen jeg da var, opplevde jeg det som lett og fascinerende, både på det menneskelige og på det overnaturlige plan.

Noen dager før min avreise til Frankrike lot den hellige Josemaría meg få vite at han ville treffe meg for å gi meg sin velsignelse. Han tok imot meg sammen med en annen student som også skulle til Frankrike for å hjelpe til i det apostoliske arbeidet som var i startfasen. Vi dro til hovedkvarteret for Opus Dei ikke

langt fra den lille villaen der jeg for første gang hadde tatt kontakt med Verket. Han mottok oss som alltid hjertelig og meget overnaturlig. Hans kjærlighet til Gud, hans utstråling, hans iver for sjelene var tydelig: man følte, man så at han var svært forent med Gud. Samtidig var man svært menneskelig og svært naturlig. Han snakket med oss om Frankrike, og forklarte for oss hvor viktig det arbeidet vi skulle utføre var, fordi, sa han, ”den kulturelle innflytelsen det landet har er svært stor, og ideene som kommer fra Frankrike har alltid hatt stor innflytelse, på godt og ondt, avhengig av om de er gode eller forvrengte.”

Han viste oss rundt i hovedkvarteret for Opus Dei, og forklarte det ene og det andre for oss, noen bilder eller en gjenstand som har en forbindelse med Verkets historie. Vi kom tilslutt til generalrådets kapell, som var svært stort og svært vakkert og der

altertavlen hadde pinsen som motiv. Der forklarte han de forskjellige tingene for oss og svarte på våre spørsmål. På et bestemt tidspunkt sa ha til oss:

- Vet dere hva Opus Deis våpen er?

- Arbeidet, svarte jeg, uten å tenke meg om.

- Nei, sa han til meg, og fortsatte vennlig: Der vises Opus Deis våpen.

Og med hånden viste han meg innskriften på latin på en av veggene. Den var hentet fra Apostlenes Gjerninger, og fortalte at *de første kristne fulgte trofast apostlenes undervisning, og trofast tok de også del i fellesskapet, i brødsbrytelsen og i bønnene.*

”Forstår du?” sa han til meg. ”Opus Deis våpen er bønnen. Hvis dere er bønnens mennesker, vil Opus Dei bli virkeliggjort, selv om dere kommer

til å møte motstand og vanskeligheter. Hvis dere derimot ikke er bønnens mennesker, blir deres apostolat mislykket, selv om dere takket være deres yrkesarbeid lykkes i å oppnå betydningsfulle posisjoner i samfunnet.”

I det øyeblikket så jeg klart for meg det studieværelset i et Opus Deisenter, der jeg hadde gått i begynnelsen av mine studier. Bønnen, foreningen med Kristus, var nok hemmeligheten bak dette både vare og sterke inntrykket, det som den hellige Paulus kalte ”bonus odor Christi”, Kristi velduft, når han skrev til de kristne i Korint.
